



## Arrest

**nr. 113 360 van 5 november 2013**  
**in de zaak RvV x / IV**

**In zake:** x

**Gekozen woonplaats:** x

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. SOUDANT loco advocaat V. DOCKX en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in mei 2005 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 september 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 september 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 2 oktober 2013.

1.3. Op 3 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd per drager ter kennis gebracht op 4 oktober 2013.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

## **"A. Feitenrelaas**

*U bent geboren op 2 januari 1981 in Casablanca. U bezit de Marokkaanse nationaliteit, bent soennitisch moslim van religie en Arabier van etnie. Uw beide ouders overleden al lang geleden in de jaren '90 en u kan zich niet herinneren wanneer dat precies gebeurde. U hebt broers noch zussen en geen familie in Marokko zo ver u weet.*

*In 2002 of 2003 verliet u Marokko omdat u daar niemand meer hebt en ook geld een probleem was. U reisde via Frankrijk en Spanje naar België. U bent sindsdien nooit meer in Marokko geweest. In België ging u een relatie aan met een Belgische en jullie zijn momenteel verloofd. Op 14 december 2009 diende u een aanvraag tot regularisatie in, doch deze werd geweigerd op 30 juli 2012. Op 5 september 2012, 29 augustus 2013 en 19 september 2013, kreeg u bevelen om het grondgebied te verlaten. Sinds 30 augustus 2013 wordt u weerhouden in het Centrum voor Illegalen van Merksplas. Op 13 september 2013 werd een repatriëring gepland naar uw land van herkomst, doch u weigerde te vertrekken. Op 19 september 2013 werd een tweede poging tot repatriëring gepland, maar een dag hiervoor, op 18 september 2013, diende u een asielaanvraag in waardoor de repatriëring niet doorging.*

## **B. Motivering**

*Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.*

*U stelde tijdens uw gehoor duidelijk dat u Marokko hoofdzakelijk verliet omdat u daar niemand meer had en omdat u daar geen geld heeft (zie gehoorverslag CGVS dd. 02/10/2013, p. 5). Deze redenen zijn louter van socio-economische aard en hebben uiteraard geen uitstaans met de Conventie van Genève die in bescherming voorziet voor personen die hun land verlaten hebben omwille van problemen die gerelateerd zijn aan hun nationaliteit, religie, behoren tot een sociale groep, politieke partij of etnie.*

*Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. U haalde weliswaar aan dat de Marokkaanse politie de mensen slecht behandelt waardoor u hen vreest (zie CGVS p. 5, 6) en u dacht dat u rechtstreeks naar de gevangenis zou gaan bij terugkeer naar Marokko omwille van uw illegaal verblijf in België (zie CGVS p. 5-6). Doch deze verklaringen doen geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. U verklaarde immers stellig dat u noch uw familie politiek betrokken waren en dat u nooit problemen met de Marokkaanse overheid of de Marokkaanse politie heeft gehad (zie CGVS p. 4, 5). Dit wijst erop dat u geen reden heeft de Marokkaanse autoriteiten te vrezen indien u zou terugkeren. Het door u genoemde risico op opsluiting bij terugkeer naar Marokko berust uitsluitend op uw eigen beweringen en u bracht niets aan dat dit aannemelijk kon maken.*

*Het moment waarop u uw asielaanvraag indiende ondergraaft verder de gegrondheid van uw vrees in geval van terugkeer naar Marokko. U diende namelijk pas uw aanvraag in op 18 september 2013, zo'n tien jaar na uw aankomst in België en een dag voor uw repatriëring naar Marokko (zie bijlage 39BIS - beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, dd. 19/09/2013, toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Het feit dat u zo lang wachtte voor u uw asielaanvraag indiende komt niet overeen met het gedrag van iemand die een gegronde vrees koestert voor zijn land van herkomst. Dan zou men immers kunnen verwachten dat men zo snel mogelijk de bescherming van het vluchtelingenstatuut probeert te bekomen. Hiernaar gevraagd verklaarde u dat u uw verblijf in orde wilde brengen door middel van een regularisatieaanvraag die echter werd geweigerd (zie CGVS, p. 5). Dat u in de eerste plaats koos voor regularisatie en niet voor asiel ondermijnt verder uw vrees ten aanzien van Marokko.*

*Ten slotte doet het feit dat u pas asiel aanvraag een dag voor u van het grondgebied zou verwijderd worden vermoeden dat u dit slechts deed om de repatriëring te verhinderen, niet uit een oprechte vrees voor terugkeer.*

*Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan u noch de hoedanigheid van vluchteling nog de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

#### **2. Over de rechtspleging**

In de mate verzoeker geen bijstand van een tolk vraagt en hij tijdens de zitting zijn opmerkingen in het Frans wenst mee te delen "(taal van de debatten tijdens de zitting)" en daarmee de Franse taal lijkt te opteren als "proceduretaal", dient erop gewezen te worden dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door de artikelen 39/14 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad stelt vast dat in casu de taal van de procedure het Nederlands is en verzoeker derhalve zijn opmerkingen in het Nederlands dient te formuleren, al dan niet bijgestaan door een tolk.

#### **3. Over de gegrondheid van het beroep**

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 41,§ 1 en 42 van de wetten van 18 juli 1966 betreffende het gebruik van de talen in bestuurszaken, artikel 51/4, §§ 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en artikel 30 van de Grondwet, voert verzoeker aan dat hij steeds gebruik gemaakt heeft van de Franse taal voor de andere procedures, hij zijn asielaanvraag heeft ingediend in de Franse taal en gevraagd heeft dat zijn asielaanvraag in de Franse taal zou behandeld worden, zodat de bestreden beslissing de bovenvermelde bepalingen schendt.

3.2. De Raad stelt vast dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet de wetsbepaling is die het taalgebruik regelt bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

##### **"§ 1**

*Het onderzoek van de in de artikelen 50,50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.*

*De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.*

##### **§ 2**

*De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50,50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.*

*Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.*

*Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.*

##### **§ 3**

*Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald."*

Uit het administratief dossier, inzonderheid de bijlage 26 (asielaanvraag stuk nr. 7), blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dat verzoeker "verklaart bijstand te verzoeken van een tolk die de taal ARABISCH beheerst (...)" zodat artikel 51/4, § 2 van de vreemdelingenwet van toepassing is en de

Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek bepaalt in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties.

Dat verzoeker reeds meerdere procedures heeft doorlopen bij verschillende administraties en daarbij de Franse taal heeft gebruikt en hij en zijn verloofde Franstalig zijn wijzigt niets aan de vaststelling dat hij voor zijn asielaanvraag een tolk Arabisch heeft gevraagd.

3.3. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, voert verzoeker, onder verwijzing naar de Marokkaanse strafwet (artikel 50 van de wet nr 02-03), aan dat hij in het kader van zijn asielaanvraag de vrees voor vervolgingen, o.a. onmenselijke en vernederende behandelingen of sancties in geval van terugkeer naar Marokko ten gevolge van illegale binnenkomst en verblijf in de Europese Unie heeft ingeroepen. Verzoeker vervolgt dat hij vreest van zijn vrijheid te worden beroofd bij zijn gedwongen terugkeer en blootgesteld te worden aan politiegeweld. Verzoeker is van oordeel dat zijn ingeroepen vrees in het kader van zijn asielaanvraag niet ernstig werd onderzocht, alleszins niet met de vereiste zorgen en vraagt dan ook minstens de vernietiging van de bestreden beslissing en de doorverwijzing van de zaak naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: documenten met betrekking tot de procedure aanvraag machtiging verblijf en de beroepsprocedure, een schrijven van mevrouw S., artikels van Human Rights Watch over het politiegeweld in Marokko tijdens de manifestaties georganiseerd door "Le Mouvement du 20 Fevrier", een artikel van "La Cimade" die betrekking heeft op het beleid en het politieoptreden ten aanzien van migranten hoofdzakelijk afkomstig uit Sub-Saharische landen, een artikel over migranten van de "Association Marocaine des Droits Humains", en een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waarin hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd niet weerlegt in zijn verzoekschrift en hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.5. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Het is immers de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

3.6. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (*cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Uit verzoekers asielrelaas, zoals weergegeven in het gehoorverslag (adm. doss., stuk 3), de bestreden beslissing, en de bij het verzoekschrift gevoegde informatie blijken geen concrete elementen waaruit dient afgeleid te worden dat verzoeker een ernstig risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Zo verzoeker, onder verwijzing naar het aan zijn verzoekschrift toegevoegd stuk 3, aanvoert dat hij ingeval van terugkeer naar Marokko vreest van zijn vrijheid beroofd te worden en de grenspolitie zich schuldig maakt aan overdreven geweld ten aanzien van illegalen of uitgewezen Marokkanen, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker waarschijnlijk stuk 6 bedoeld. Voorts dient te worden vastgesteld dat nergens uit deze artikels blijkt dat een situatie van politiegeweld wordt beschreven ingeval van gedwongen terugkeer van Marokkaanse onderdanen die illegaal verbleven in Europa. Zoals reeds gesteld beschrijven de artikels van Human Rights Watch het

politiegeweld in Marokko tijdens de manifestaties georganiseerd door "Le Mouvement du 20 Fevrier". Het artikel van "La Cimade" en de "Association Marocaine des Droits Humains" hebben betrekking op het beleid en het politieoptreden (grenspolitie) ten aanzien van migranten hoofdzakelijk afkomstig uit Sub-Saharische landen.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt geenszins dat hij of enig familielid ooit problemen hebben gekend met de politie of de Marokkaanse autoriteiten, of dat hij om een of ander concrete en objectieve reden een gegronde vrees koestert ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten (gehoorverslag, p. 4). Dit blijkt tevens uit de vaststelling dat aan verzoeker een paspoort werd afgeleverd op 9 mei 2006 door de Marokkaanse autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat aan verzoeker een doorlaatbewijs werd afgeleverd met het oog op een repatriëring. De effectieve repatriëring blijkt overigens de reden te zijn waarom verzoeker een asielaanvraag indiende vermits hij reeds jaren op het grondgebied verblijft.

Waar verzoeker artikel 50 van de wet nr 02-03 met betrekking tot de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen in Marokko, onregelmatige migratie en immigratie, citeert en stelt dat hij van zijn vrijheid beroofd zal worden bij terugkeer naar Marokko, merkt de Raad op dat artikel 50 het clandestien verlaten door gebruik te maken van een frauduleus middel bestraft. Verzoeker heeft nooit problemen gekend met de Marokkaanse autoriteiten en maakt ook niet aannemelijk dat de Marokkaanse autoriteiten hem vervolgen wegens het illegaal verlaten van zijn land, gebruikmakend van een frauduleus middel. Dit klempt des te meer nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in het bezit is van een Marokkaans paspoort afgeleverd op 9 mei 2006 door de "Prefecture des Arrondissement de Sidi Bernoussi", Casablanca, Marokko.

Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Noch in het administratief dossier, noch in de stukken voorgelegd door verzoeker is sprake van een situatie van willekeurig geweld in Marokko zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier en ter terechtzitting neergelegde stukken blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS